

1. א.ח.ה.ב ארגון חברת הסעה בישראל
2. הסתדרות העובדים הכללית החדשה
על ידי ב"כ עו"ד אלון גלרט ואח'
ממשרד מיתר עורכי דין
דרך אבא הלל סילבר 16, רמת-גן
טלפון: 03-6103100; פקס: 03-6103111

העותרות

נ ג ד

1. משרד החינוך
2. שר החינוך, מר יואב קיש
3. משרד האוצר
4. שר האוצר, מר בצלאל סמוטריץ'
על ידי מחלקת הבג"צים בפרקליטות המדינה,
שדרות וולפסון 2, קריית הממשלה, ירושלים
טלפון: 073-3925590; פקס: 02-6467011
5. מרכז השלטון המקומי בישראל
6. מרכז השלטון האזורי בישראל
על ידי עוה"ד נועה בן-אריה ועוה"ד אלי אליאס
אליאס בן-אריה, עורכי דין
רח' צימרינסקי 3/1 תל-אביב
טלפון: 03-5600111; נייד: 054-7310033

המשיבים

תגובה מקדמית מטעם המשיבים 4-1

1. בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד (כבוד הנשיא י' עמית) מיום 7.5.26, לארכה שניתנה, ובכפוף להחלטה בבקשת הארכה הקצרה שהתבקשה, מוגשת בזאת תגובה מקדמית מטעם המשיבים 4-1 (להלן: **המשיבים**) לעתירה.
2. עניינה של העתירה בשיעור ההשתתפות של משרד החינוך במימון הסעות תלמידים למוסדות החינוך, ובמגבלות שמטיל המשרד על התקשרויות של רשויות מקומיות עם חברות ההסעה. העותרות מבקשות כי שיעור ההשתתפות של משרד החינוך במימון ההסעות יעודכן, בשים לב לחלוף הזמן מאז שנקבע ולנוכח השחיקה הנטענת שחלה בו עקב ההתייקרויות המצטברות בעלויות השירות. עוד מבקשות העותרות כי ההגבלות שקבע משרד החינוך על התקשרויות בין רשות מקומית לבין חברות ההסעה תבוטלה, ובכלל זה ההגבלות המונעות מנגנוני הצמדה או התייקרות לאורך תקופת ההתקשרות וההגבלה על תקרת מחיר.

3. עמדת המשיבים היא כי דין העתירה להידחות, בהיעדר עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד.

אשר לסעד הראשון, שעניינו כאמור עדכון שיעור ההשתתפות של משרד החינוך במימון הסעות תלמידים, המשיבים יטענו כי בבסיס סעד זה ניצבת ההנחה כי הגדלת שיעור השתתפות המדינה במימון ההסעות תביא, כשלעצמה, לשיפור התמורה המשולמת לחברות ההסעה. אולם, שיעור השתתפות המדינה במימון ההסעות מועבר לרשויות המקומיות, ואינו קובע את התמורה המשולמת בפועל לחברות ההסעה, אשר נקבעת במסגרת הליכי המכרז שמפרסמת כל רשות מקומית ובהתאם לתוצאותיהם. מכאן, שאין קשר הכרחי בין הגדלת השתתפות המדינה לבין התמורה שתשולם לחברות ההסעה בפועל, ולא ניתן להניח כי הגדלת שיעור ההשתתפות "תתגלגל" לחברות ההסעה או תשפיע על תנאי ההתקשרות עמן.

לגוף הדברים, ההחלטה אם לעדכן את ההשתתפות במימון ההסעות, ובאיזה שיעור, היא החלטת מדיניות תקציבית המצויה בליבת שיקול הדעת של הממשלה, שבית המשפט הנכבד אינו נוהג להתערב בה – בפרט מקום שבו הדבר כרוך בהגדלת ההוצאה התקציבית, ובקביעת סדרי עדיפויות תקציביים.

הדברים מקבלים משנה תוקף נוכח עבודת המטה המתנהלת בימים אלה במשרד החינוך ובמשרד האוצר לעדכון מודל התקצוב של הרשויות המקומיות בנושא הסעות התלמידים, וזאת בשיתוף מרכז השלטון המקומי ומרכז השלטון האזורי (המשיבים 4-5). לעמדת המשיבים, יש לאפשר לגורמי המקצוע להשלים את הליכי העבודה בנושא, ואין מקום להתערבות שיפוטית בסוגיה בעת הזו.

אשר לסעד השני, הנוגע למגבלות על תנאי ההתקשרות בין הרשויות המקומיות לבין חברות ההסעה, המשיבים יעדכנו, מבלי שתהיה בכך הסכמה לטענות העולות בעתירה בעניין, כי לאחר בחינה מחודשת של הסוגיה הוחלט לבטל את המגבלות שקבע משרד החינוך ביחס למנגנוני התייקרות ולתקרת מחיר במכרזי ההסעות, ולהותיר את שיקול הדעת בעניין זה בידי הרשויות המקומיות. משכך, סעד זה התייתר ואינו טעון עוד הכרעה שיפוטית.

4. להשלמת התמונה יצוין כי פנייתן האחרונה של העותרות למשיבים נעשתה כעשרה חודשים עובר להגשת העתירה. חרף חלוף הזמן, העותרות לא מצאו לנכון לשוב ולפנות למשיבים בסמוך להגשת העתירה, אף שבמהלך תקופה זו חלו התפתחויות משמעותיות בעניין, ובכלל זאת התקדמה עבודת המטה המתוארת לעיל. בנסיבות אלה, העתירה הוגשה מבלי שניתנה למשיבים הזדמנות להתייחס לתמונת המצב העדכנית, באופן שאינו עולה בקנה אחד עם תכליתו של הליך מיצוי ההליכים.

הכל כפי שיפורט להלן.

5. מערך הסעות התלמידים נועד לסייע במימוש הוראות חוק לימוד חובה, התש"ט-1949, באמצעות הבטחת נגישותם של תלמידים למוסדות החינוך במקרים שבהם אין מוסד חינוך מתאים באזור מגוריהם, או שמוסד החינוך שאליו הם משויכים מצוי במרחק המצדיק הסעה בהתאם להוראות הדין.
6. ככלל, האחריות על הסעת תלמידים, הן בחינוך הרגיל והן בחינוך המיוחד, מוטלת על הרשות המקומית בה מתגוררים התלמידים. בהתאם לכך, הרשות המקומית מגדירה ומחלקת את בתי הספר הממלכתיים וממלכתיים דתיים שבתחומה לאזורי רישום. תקנה 7(ב) לתקנות לימוד חובה וחינוך ממלכתי (רישום), התש"ט-1959 (להלן: **תקנות הרישום**), קובעת כי על הרשות המקומית לקבוע את אזורי הרישום כך שהמרחק בין מקום מגורי התלמיד למוסד החינוך לא יעלה, ככלל, על 2 ק"מ (או 3 ק"מ לתלמידי כיתה ה' ומעלה). מקום שאין הדבר מתאפשר, רשאית הרשות לקבוע אזורי רישום רחבים יותר, ובלבד שקיימת תחבורה ציבורית מתאימה, ובהיעדרה – עליה לקבוע הסדרי תחבורה נאותים.
7. אשר לתלמידים בעלי מוגבלות, חלה חובה על הרשות המקומית בה מתגורר התלמיד לדאוג להסעתו למוסד החינוך וממנו, בהתאם לסעיף 3(א) לחוק הסעה בטיחותית לילדים ולפעוטות עם מוגבלות, התשנ"ד-1994. הסדר דומה נקבע בתקנות הסעה בטיחותית לילדים נכים (כללים ומבחנים לזכאות להסעה ולליווי), התשנ"ה-1995.
8. ביחס לתלמידי החינוך הרגיל, נקודת המוצא היא כי ככלל, "הזכות לחינוך חינוך אינה כוללת את הזכות למימון הסעה לבית הספר" (עע"מ 1761/12 **ועד ההורים של היישובים בנימינה וגבעת עדה נ' ראש המועצה המקומית גבעת עדה בנימינה** (12.8.12); להלן: **עניין בנימינה**). זאת בניגוד לתלמידי החינוך המיוחד, עבורם מחויב משרד החינוך להשתתף במימון שירותי הסעה (בג"ץ 191/15 **פלונית נ' עיריית בני ברק**, פסקה 20 (18.4.19)). מכל מקום, גם כאשר קיימת חובה להשתתף במימון, אין בכך כדי לחייב את עדכון שיעורי ההשתתפות באופן המבוקש בעתירה.
9. הגם שלא קיימת חובה בדין להשתתפות המדינה במימון הסעות תלמידי החינוך הרגיל, כחלק ממדיניות משרד החינוך שנועדה לסייע לרשויות המקומיות במימוש אחריותן, משרד החינוך משתתף במימון עלות ההסעות לגני חובה ולבתי ספר רשמיים, וזאת בהתאם לאמות המידה הקבועות בהוראות חוזר מנכ"ל משרד החינוך בעניין "הסעות תלמידים ועובדי הוראה למוסדות חינוך רשמיים" תשפ"ב/12 (להלן: **חוזר המנכ"ל**).

10. חוזר המנכ"ל קובע כי המרחק בין מקום המגורים למוסד החינוך המצדיק את השתתפות משרד החינוך בהוצאות ההסעה הוא מעל 2 ק"מ לתלמידים עד כיתה ד' ומעל 3 ק"מ לתלמידי כיתה ה' ומעלה, וזאת בהתאם למרחקים הקבועים בתקנה 7 לתקנות הרישום (סעיף 2.7.1(ג) לחוזר המנכ"ל). כמו כן, שיעור ההשתתפות במימון ההסעות תלוי במאפייני הרשות המקומית ובמאפייני ההסעה, כמפורט בסעיף 2.3 לחוזר המנכ"ל.

העתק חוזר מנכ"ל מס' 334 שפורסם ביום 22.8.22 צורף לעתירה וסומן נספח 1.

11. על מנת לספק שירותי הסעה לתלמידים הזכאים לכך, מתקשרות הרשויות המקומיות עם חברות פרטיות העוסקות במתן שירותי הסעה. יצוין, כי בהתאם להסכמות בין משרד החינוך לבין מרכז השלטון המקומי ומרכז השלטון האזורי, גיבש משרד החינוך נוסח מכרז אחיד להתקשרויות מסוג זה, אשר הרשויות המקומיות נדרשות לעשות בו שימוש. ככל שרשות מקומית מבקשת לסטות מנוסח המכרז האחד, עליה לקבל את אישור משרד החינוך מראש; אם נעשה שינוי ללא אישור כאמור, רשאי המשרד שלא להשתתף במימון ההסעה. יוער, כי גיבושו של נוסח מכרז אחיד נועד ליצור אחידות ולשפר את הליכי ההתקשרות, וזאת בין היתר בעקבות תלונות שהתקבלו במשרד החינוך באשר לאיכותם של מסמכי המכרז שנוסחו באופן עצמאי על ידי חלק מהרשויות המקומיות.

העתק נוסח המכרז האחד לשנת 2026 צורף לעתירה וסומן נספח 6.

12. למען שלמות התמונה, יובהר כי קיימים הבדלים באופן תקצוב הסעות תלמידים בחינוך הרגיל ובחינוך המיוחד:

בחינוך הרגיל, מנגנון התקצוב מבוסס על תקצוב לפי תלמיד, והתקציב הוא עבור נסיעת התלמיד למוסד החינוך ובחזרה. התקציב המועבר לרשות המקומית בגין הסעת תלמידי החינוך הרגיל בשנת לימודים מחושב בהתאם לנוסחה הבאה: מספר התלמידים הזכאים ברשות המקומית X תעריף פר תלמיד שנקבע לרשות המקומית X מספר ימי לימוד בשנת הלימודים X שיעור ההשתתפות של משרד החינוך בתקציב ההסעות של אותה רשות.

בחינוך המיוחד, מודל התקצוב מבוסס על מסלולי הסעה. הרשות המקומית אחראית לארגון ההסעות ולהתקשרות עם חברות ההסעה, ומשרד החינוך משתתף בעלויות המסלולים שאושרו בהתאם לשיעור ההשתתפות שנקבע לרשות המקומית. במסגרת זו, וכדי לצמצם את מרחקי הנסיעה ולהבטיח מערך הסעות יעיל המותאם לצורכי תלמידי החינוך המיוחד, משרד החינוך מקיים בקרה על אופן תכנון המסלולים וסבירותם.

עמדת המשיבים

13. עמדת המשיבים היא כי דין העתירה להידחות, בהיעדר עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד.
14. כפי שהוסבר לעיל, חובת ארגון הסעות תלמידים וביצוען, הן בחינוך הרגיל והן בחינוך המיוחד, מוטלת על הרשות המקומית שהתלמידים מתגוררים בתחומה. משרד החינוך אינו נוטל חלק בארגון ההסעות, אלא משתתף במימון בלבד, בהתאם להסדרים החלים על סוגי התלמידים השונים, כללי הזכאות ושיעורי ההשתתפות שנקבעו. יצוין, כי מנגנון ההשתתפות שנקבע בהוראות משרד החינוך מבוסס על כללי תקצוב ושיעורי ההשתתפות שנקבעו מראש, ואינו נועד להבטיח שיפוי מלא של כל הוצאותיה של כל רשות מקומית בפועל.
15. כאמור, עניינה של העתירה בשני סעדים: עדכון שיעור ההשתתפות של משרד החינוך במימון הסעות התלמידים; וביטול המגבלות שמטיל משרד החינוך על התקשרויותיהן של הרשויות המקומיות עם חברות ההסעה בכל הנוגע למנגנוני הצמדה או התייקרות לאורך תקופת ההתקשרות ולתקרת מחיר.
16. יוזכר, כי נקודת המוצא לענייננו היא כי ככלל, משרד החינוך לא נושא בכל חובה בדין למימון הסעות תלמידי החינוך הרגיל. סוגיה זו נדונה והוכרעה זה מכבר על ידי בית המשפט הנכבד בעניין **בנימינה** (ראו גם: בג"ץ 10749/08 **מרכז מעיין החינוך התורני בארץ ישראל נ' משרד החינוך**, פסקה 26 (30.12.09); בג"ץ 5524/18 **מועצה מקומית בית אריה נ' משרד החינוך**, פסקה 5 (13.1.19)).
17. הגם שלא קיימת כל חובה בדין לעשות כן, ובהתאם להחלטת מדיניות לסייע לרשויות המקומיות במימוש חובותיהן בתחום זה, הוחלט על השתתפות במימון ההסעות עבור תלמידי החינוך הרגיל הזכאים לכך, בהתאם לתקנות הרישום. יובהר, כי גם במקום שבו קיימת חובה להשתתף במימון (ביחס לתלמידי החינוך המיוחד, כפי שהוסבר לעיל), אין בכך כדי לחייב את עדכון שיעורי ההשתתפות באופן המבוקש בעתירה.
18. בכל הנוגע לסעד הראשון, המשיבים יטענו כי בבסיסו ניצבת ההנחה כי הגדלת שיעור השתתפות המדינה במימון ההסעות תביא, כשלעצמה, לשיפור התמורה המשולמת לחברות ההסעה. אולם, שיעור השתתפות המדינה במימון ההסעות מועבר לרשויות המקומיות, ואינו קובע את התמורה המשולמת בפועל לחברות ההסעה, אשר נקבעת במסגרת הליכי המכרז שמפרסמת כל רשות מקומית ובהתאם לתוצאותיהם. מכאן, שאין קשר הכרחי בין הגדלת השתתפות המדינה לבין התמורה שתשולם לחברות ההסעה בפועל, ולא ניתן להניח כי הגדלת שיעור ההשתתפות "תתגלגל" לחברות ההסעה או תשפיע על תנאי ההתקשרות עמן.

19. בהקשר זה יצוין כי אף העותרות עצמן אינן טוענות לקיומו של קשר הכרחי כאמור. כך, בסעיף 68 לעתירה נטען כי משרד האוצר העביר לרשויות המקומיות סך של 50 מיליון ש"ח בכל אחת מן השנתיים האחרונות כפיצוי בגין ההתייקרויות, **אלא שלטענת העותרות סכומים אלה נותרו בידי הרשויות המקומיות ולא הועברו לחברות ההסעה**. מבלי להידרש לנכונותה של טענה זו, הרי שהיא ממחישה כי אף לשיטת העותרות, עצם הגדלת התקצוב המועבר לרשויות המקומיות אינה מובילה בהכרח להגדלת התמורה המשולמת לחברות ההסעה.

20. לגוף הדברים, עניינו של הסעד המבוקש, במהותו, הוא בהגדלת התקצוב שנקבע להשתתפות המדינה במימון הסעות תלמידים. ברי כי עיצוב המדיניות בעניין, ובכלל זה קביעת שיעור ההשתתפות ועידכונן, מצויים בליבת שיקול דעתו של משרד החינוך. העובדה שגורמים שונים סבורים כי יש מקום לבחון את המדיניות, אינה מובילה למסקנה כי קיימת חובה משפטית לעדכן תעריף או להגדיל השתתפות תקציבית.

21. דברים אלו אמורים ביתר שאת כאשר הסעד המבוקש כרוך בהגדלת הוצאה תקציבית, וזאת על חשבון סעיפים אחרים בתקציב המדינה. קביעת סדרי העדיפויות התקציביות, ובכלל זאת ההחלטה אם ובאיזה שיעור לעדכן את השתתפות המדינה במימון הסעות תלמידים, מסורה לרשות המבצעת, ועל פי ההלכה הפסוקה בית המשפט אינו מחליף את שיקול דעת הרשות בשיקול דעתו שלו. יפים לענייננו דבריו של בית המשפט הנכבד בבג"ץ 5450/19 **שפנגטל ואח' נ' מדינת ישראל משרד החינוך והתרבות** (19.12.19), בפסקה 9:

"השתתפות המשיבה 1 במימון הוצאות הסעתם של תלמידים במוסדות חינוך נעשית אפוא במסגרת שיקוליה התקציביות ובהתאם למדיניות אותה היא בוחרת להנהיג; באלו, כידוע, אין אנו נוהגים להתערב אלא במקרים נדירים כאשר החלטת הרשות נפגמת בשירות, בהפליה, בשיקולים זרים, באי-סבירות קיצונית או בהפרת כללי הצדק הטבעי [...]"

כן ראו את שנקבע בבג"ץ 5989/07 **אלו"ט נ' שרת החינוך** (1.3.11), כדלקמן:

15. [...] על רקע האמור, מצאתי כי לא ניתן לומר כי החוק אינו מופעל ב'דמה מינימאלית' – כפי שנקבע בעניין מרציאנו – באופן המצדיק בשלב זה – שהינו כאמור שלב ביניים – הוצאת צו המורה על העברת תוספת תקציבית בשיעור המבוקש בעתירה.

בהקשר זה, יש לציין כי **משמעות הבקשה הינה הגדלה ניכרת של ההוצאה התקציבית השנתית, שתבוא בהכרח על חשבון רכיבים אחרים בתקציב המדינה, שאינם עומדים לביקורתו של בית המשפט, ואף אינם בידעתו**. כפי שנפסק לא אחת, מלאכת איזון זו מסורה - בעיקרה - לרשות המחוקקת ולרשות המבצעת" [ההדגשות הוספו]

22. זאת ועוד, המשיבים יטענו כי שאלת עדכון השתתפות משרד החינוך במימון הסעות תלמידים מושפעת, בין היתר, ממדיניות התקציב הכללית של הממשלה כפי שמשתקפת בחוק התקציב השנתי ומסדרי העדיפויות של משרד החינוך בפרט.

23. ואכן, בשים לב להתייקרות עלות ההסעות בחלוף השנים, עדכן משרד החינוך את השתתפותו במימון ההסעות בשנים 2006, 2008 ו-2012. בנוסף, בשנת 2024 ניתנה תוספת תקציבית בסך 50 מיליון ש"ח להגדלת ההשתתפות של משרד החינוך, ובשנת 2025 ניתנה עוד תוספת חד-פעמית בסך 50 מיליון ש"ח.
24. בהקשר זה יובהר, כי אין בעובדה שבעבר הוחלט, במסגרת הליכי התקצוב הרלוונטיים, לבצע עדכוני תעריף כדי להקים חובה משפטית לבצע עדכון נוסף. כל החלטה בדבר שינוי מודל התקצוב או הגדלת ההשתתפות מחייבת בחינה עדכנית של מכלול הנתונים והשיקולים הרלוונטיים, והיא מסורה לרשות המבצעת.
25. אשר לטענת העותרות כי משרד החינוך מוצא "פתרונות דחק זמניים...תוך פגיעה ישירה ומתמשכת בתלמידים הזקוקים לשירותי הסעה" (סעיפים 51-53 לעתירה), יובהר כי אין מדובר בשינוי של הוראות הבטיחות המחייבות או בויתור עליהן, אלא בהצגת אפשרויות תפעוליות שנועדו לסייע לרשויות להתמודד עם קשיי ההיערכות לפתיחת שנת הלימודים **תשפ"ד**, נוכח המחסור ברכבי הסעה ובנהגים בשנה זו. מכל מקום, לעמדת משרד החינוך המחסור האמור לא נבע משיטת התקצוב של מערך ההסעות, אלא מטעמים אחרים (ביניהם מגפת הקורונה, שהובילה לשינויים בשוק העבודה ולפגיעה בשרשרת הייצור וההפצה של הרכבים, וכן המלחמה באוקראינה).
26. מכל מקום, כפי שצוין ברישא, בימים אלה שוקדים במשרד החינוך ובמשרד האוצר על רפורמה במודל התקצוב של השלטון המקומי בנושא הסעות התלמידים, וזאת בשיתוף מרכז השלטון המקומי ומרכז השלטון האזורי. בשלב זה תהליך העבודה טרם מוצה ולכן לא ניתן להציג פירוט בנושא, אולם על פי הנמסר מדובר במודל אשר משנה את התעריפים ואת שיטת התקצוב לרשויות. בכלל זאת, צפוי עדכון של תעריפי ההשתתפות עבור יישום המודל, ולצורך כך הקצתה הממשלה תוספת תקציבית בסך 300 מיליון ש"ח. מודל ההסעות החדש הוצג למרכז השלטון המקומי ולמרכז השלטון האזורי, והתקיימו שיחות בין נציגי משרד האוצר ומינהל כלכלה ותקציבים במשרד החינוך, לבין נציגי השלטון המקומי והאזורי לצורך שמיעת הסתייגויותיהם והערותיהם על המודל. נכון לעת הזו, השיח בין הצדדים עדיין לא הסתיים, וצפויות ישיבות נוספות בעניין. עוד יצוין, כי מנכ"ל משרד החינוך מקיים ישיבות מעקב עתיות לבחינת הסטטוס של הרפורמה – וזאת על מנת לממש את הרפורמה כבר בשנת הלימודים תשפ"ז.
- לעמדת המשיבים, יש לאפשר לגורמי המקצוע להשלים את הליכי העבודה בנושא, ואין מקום להתערבות שיפוטית בסוגיה בעת הזו.
27. בהקשר זה לא למותר לציין כי העותרות צירפו לעתירה מספר פניות שנשלחו למשיבים, כשהאחרונה שבהן היא מחודש יולי 2025, בעוד העתירה הוגשה בחלוף 10 חודשים, בחודש מאי 2026.

במהלך פרק זמן זה, התקדמה עבודת המטה לבחינת מודל התקצוב של השלטון המקומי בנושא הסעות התלמידים על מנת לעבור בשנת תשפ"ז לתקצוב במסגרת המתווה החדש. חרף חלוף הזמן, העותרות לא שבו ופנו למשיבים כדי לאפשר להם להתייחס לנתונים העדכניים. הגשת העתירה בנסיבות אלה, מבלי שניתנה למשיבים הזדמנות להתייחס להתפתחויות שחלו מאז הפנייה האחרונה בשנת 2025, אינה עולה בקנה אחד עם תכליתו של הליך מיצוי ההליכים, שנועד לאפשר לרשות המינהלית לבחון את הסוגיה על יסוד התשתית העדכנית ביותר ולייתר, ככל הניתן, את הצורך בהתדיינות שיפוטית, או למצער להביא לחידוד המחלוקת בין הצדדים ולמיקוד התשתית העובדתית והמשפטית הדרושה לצורך ביקורת שיפוטית (ראו, בין רבים: בג"ץ 37746-03-26 נזרי נ' השר לשירותי דת הרב מיכאל מלכיאלי, פסקה 3 (30.3.26); בג"ץ 4129/22 ל.לוי נדל"ן בע"מ נ' משטרת ישראל, פסקה 9 (23.6.22)).

28. אשר לסעד השני בעתירה, מבלי שתהיה בכך הסכמה לטענות העולות בעתירה בעניין, המשיבים יעדכנו כי לאחר שהסוגיה נבחנה על ידי משרד החינוך, הוחלט לבטל את המגבלות שנקבעו על ידו ביחס למנגנוני התייקרות ולתקרת מחיר, ולהותיר את שיקול הדעת בעניין זה בידי הרשויות המקומיות. בנסיבות אלה, הרי שסעד זה התייתר, ואין צורך בהכרעה שיפוטית בו.

29. לאור כלל האמור לעיל, יטענו המשיבים כי דין העתירה להידחות.

30. העובדות המפורטות בתגובה זו, בכל הנוגע למשרד החינוך, נתמכות בתצהירו של מר שמעון אבני, מנהל אגף א' הסעות והצטיידות במשרד החינוך.

העובדות המפורטות בתגובה זו, בכל הנוגע למשרד האוצר, נתמכות בתצהירו של מר דן פיקמן, רפרנט חינוך באגף תקציבים במשרד האוצר.

היום, ט' באב תשפ"ו

23 ביולי 2026

נעם נוריק ברלב, עו"ד

עוזרת ראשית במחלקת הבג"צים
בפרקליטות המדינה

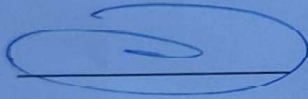

סגית בכיר דגן, עו"ד

סגנית בכירה במחלקת הבג"צים
בפרקליטות המדינה

תצהיר

אני הח"מ, מר שמעון אבני, מצהיר בזאת כלהלן:

1. אני משמש בתפקיד מנהל אגף א' הסעות והצטיידות במשרד החינוך.
2. תצהירי זה ניתן לתמיכה בעובדות המפורטות בתגובה המקדמית בתיק בג"ץ 19955-05-26 א.ח.ה.ב ארגון חברות הסעה בישראל נ משרד החינוך (להלן: התגובה).
3. העובדות המפורטות בתגובה, בכל הנוגע למשרד החינוך, ידועות לי מתוקף תפקידי, והן אמת למיטב ידיעתי ואמונתי.
4. זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

אישור

אני הח"מ, אורנה אלדן, עו"ד, מאשר בזה כי ביום 26.7.21 הופיע בפני מר אבני שמעון, המוכר לי אישית, ולאחר שהזהרתיו כי עליו לומר את האמת, שאם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, חתם בפני על תצהירו.

עומרת אבני עו"ד
מ.ר. 54588

תצהיר

אני הח"מ, צ'ן ס'ק'ן, מצהיר בזאת כלהלן:

אני משמש בתפקיד רפרנט חינוך, באג' ימ"י במשרד האוצר.

תצהירי זה ניתן לתמיכה בעובדות המפורטות בתגובה המקדמית בתיק בג"ץ-19955-05-26 א.ח.ה.ב ארגון חברות הסעה בישראל נ משרד החינוך (להלן: התגובה).

העובדות המפורטות בתגובה, בכל הנוגע למשרד האוצר, ידועות לי מתוקף תפקידי, והן אמת למיטב ידיעתי ואמונתי.

זה שמי, זו חתימתי ותוכן תצהירי אמת.

אישור

אני הח"מ, נעם ס'ן חמ, עו"ד, מאשר בזה כי ביום 24/7/26 הופיע בפניי צ'ן ס'ק'ן מר, המוכר לי אישית, ולאחר שהזהרתיו כי עליו לומר את האמת, שאם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקמנעים בחוק, חתם בפני על תצהירו.

נעם ס'ן חמ
N.ר. 100347